

Zalán Tibor

Felezőszonettek

Ha isten üzen

A kabócák megismerték A tenger hallgatott
Itt vagyok dadogta Csak zavarnak a hajnalok
még S a túl magas ég és túl fényes csillagok
Túl Kornati Egy halott emléke is ideért
Tudta a világ rendje itt sem áll helyre benne
Csak remélte halála előtt eléri a csend
S nem hallgatnak el a kabócák ha Isten üzen

Ha Isten üzen nem hallgatnak el a kabócák
Csend lesz Tisztaság És halálig áttetsző remény
A világ helyreáll benne A rend torkára forr
Egy halott emléke lesz aki rég erre kószált
A túl magas ég hallgat Zavarják a csillagok
Lucskos hajnalokon dadogja hogy megérkezett
Kabócák hallgatják És megismeri a tenger

A fehér eb

Mennyi víz és mennyi messzeség És közötté nincs
semmi Tűnődött az aznap fölhalált olvasó
kövön ülve közvetlenül a tenger fölött De
akkor egy arra kószáló eb ugatása a
gondolatai közül kiverte Semmiből a
semmibe Egyszerű ez és nem is ágybaszarás
Mindez egy újabb újjászületés első napján

Az újabb újjászületés első napján minden
ágybaszarás egyszerű mint semmiből semmibe

zuhanás Kivert gondolatok szerte szanaszét
Egy tenger fölött kóborló eb bős ugatása
még szemben a kővel ahová már éppen leült
s tűnődött az aznapra előírt passzusokon
Mennyi víz és mennyi veszteség És közötté ő

A kiégett ég

A kiégett ég némi reménységgel tölti el
mégiscsak van a világban ami tökéletes
Mindent csak mi találunk ki mondta neki mikor
nagy ködök zuhantak a városra és a Dunát
szétvijjogták a sirályok Akkor történt hogy az
álarcon álarcot hordtak az emberek Volt ki
álarc nélkül próbált elbújni a másik elől

Egymás elől álarc nélkül próbáltak elbújni
akkor Álarchoz álarcot hordtak az emberek
Történt a várost szétvijjogták a sirályok s a
Dunába fordultak a köd roppan tömbjei Ó
mindezt csak mi találtuk ki mondta könnyedén S a
másik világban tökéletesbe fordult Bár a
kiégett ég reménytelensége töltötte el